

Openingswoord bij de inhuldigingsfeesten

*We openden het inhuldigingsweekend vrijdag 1 februari 2019 met een uitzonderlijk geslaagd concert. Hierna sprak rector M. T'Joen een eerste boodschap uit.
Beste Hermesvrienden,*

dank om uw talrijke en enthousiaste aanwezigheid! Meteen is letterlijk de toon gezet voor de grote inhuldigingsvieringen van onze Basiliek. Om middernacht nog werd aan de Basilica Werkgroep gemeld: 'Ik ben naar de repetitie geweest: adembenemend mooi! We moeten niet meer naar de hemel gaan. Proficiat aan Geert en alle muzikanten! Het wordt een onvergetelijk concert.' Vanavond geven we de seingever groot gelijk en feliciteren van ganser harte alle uitvoerders en medewerkers.

In de Sint-Hermeshymne zingen we als refrein: 'Sint-Hermes, ga ons voor op de weg van verbondenheid.' Verbondenheid – over alle gezindten heen - is en blijft de centrale boodschap van onze hele Hermescultus. Van die verbondenheid zijn koren en musici de goede boodschappers. We zijn dan ook dankbaar om de verheffende samenwerking van onze koren met de leerkrachten en leerlingen van de Kunstacademie Vlaamse Ardennen, met de solisten Yanna Penson, Hanne Roos, Jonathan De Ceuster en Pascal Devreese, Marjan Loman voor het woord, zangers uit Zoersel en het gregoriaans koor Geraardsbergen.

Zoveel unieke samenwerking nodigt ons uit om van ons samenleven een levensconcert te maken waarin ieder zijn bijdrage levert en ieder tot zijn recht komt. Dit sociaal project loopt niet vanzelf. Het vraagt volgehouden goede wil en volhardende inspanning zoals aan dit onvergetelijk concert talrijke en intense voorbereidingen voorafgingen, onder de bezielende leiding van Geert De Praetere, zang- en orgeltitularis van onze Basiliek. Het mooie openingsconcert moge ook de aanzet zijn voor de verdere culturele ontsluiting van de Sint-Hermesbasiliek.

Ontvangst op het Stadhuis

Zaterdag 2 februari 2019 werd om 16 u een huldigingsmoment op het Stadhuis gehouden waarbij het Stadsbestuur zijn erkentelijkheid betuigde voor de verheffing van de Sint-Hermesbasiliek. Rector M. T'Joen sprak volgend dankwoord uit.

Geachte heer Burgemeester en burgerlijke verantwoordelijken van onze Stad Ronse,

ik stel het zeer op prijs als verantwoordelijke van de katholieke gemeenschap in Ronse in deze memorabele dagen voor de geschiedenis van onze Stad hier ontvangen te worden met de genootschappen die de eeuwenjonge cultus van Sint-Hermes dragen. Het is ons een gemeenschappelijke eer dat meerdere gezagsdragers door hun aanwezigheid het belang van deze dag komen bevestigen, op de eerste plaats zijne excellentie monseigneur Kasujja, pauselijk nuntius.

Toch vergeten we niet dat de verering van Sint-Hermes een kenmerkende aangelegenheid van de Ronsese bevolking is. De martelaar Hermes is onze Stadspatroon. Zijn verering ligt aan de oorsprong van de uitgroei van Ronse tot stad. Daarom is elke Ronsenaar onverbreekbaar gehecht aan zijn gedachtenis en bij nader toezien aan de principes waarvoor hij symbool staat. Dat zijn collegiale kerk en crypte op 16 oktober 2018 wereldwijd tot basiliek, d.w.z. tot uitzonderlijke katholieke cultusplaats, verheven werden, is niet meer of minder dan de erkenning van de trouwe inzet van zovele generaties Ronsenaars die ieder jaar stapsgewijs beleden dat zij samen op weg wilden gaan en de genezing van hun geestelijke noden aan hun patroon toevertrouwen.

Cultuurfasen volgen elkaar op, maar de mens blijft mens, een vraag naar geluk. Minstens deze overtuiging drijft allen aan: dat het heilzaam is als we samen ons bestaan willen delen en dragen.

Ik meen, beste aanwezigen, dat we vandaag samen geschiedenis schrijven. Gisteren mochten we genieten van een uniek openingsconcert, de geslaagde vrucht van een unieke, veelzijdige samenwerking. Vandaag zal de viering rond de plechtige proclamatie van het verheffingsdecreet een zelden beleefd hoogtepunt van verbondenheid bewerken. Zoals onze bisschop – die we zeer erkentelijk zijn en blijven – het uitdrukte: 'Ronse staat voortaan op de wereldkaart'. Alom mag voorgoed bekend zijn dat de boodschap van de martelaar Hermes – neen aan verdeling, ja aan vereniging – een hoopgevende boodschap is vanuit deze kleine plaats in het weidse universum voor niet minder dan alle mensen in alle tijden! Heel terecht wordt geambieerd dat onze Fiertel als immaterieel werelderfgoed erkend zou worden. Door de basilicale verheffing echter wordt voortaan erkend dat de boodschap van ons geestelijk erfgoed valabel en wereldwijd hoopkrachtig is.

Met eerbied begroeten we Mgr. Kasujja, apostolisch nuntius in België. Hij vertegenwoordigt hier paus Franciscus. Volgens historici was de eerste patroon van onze stad de heilige Petrus. In 860 kwamen de relieken van de Romeinse martelaar Hermes hier aan. De banden tussen Ronse en Rome zijn dus wel eeuwenoud. Ze worden nu intens aangehaald. Ik hoop van harte dat onze 'katholieke' gemeenschap haar naam hier verder en breder waar maakt. 'Katholiek' betekent immers 'algemeen', dus voor iedereen openstaand. We kunnen en willen niet anders dan nog krachtiger getuigen van de weldaad van het Evangelie, de goede boodschap van de goddelijke en medemenselijke liefde, de vereniging van alle mensen, ongeacht hun persoonlijk verhaal of overtuiging.

Zegening der vlaggen

Zaterdag 2 februari 2019 werden de pauselijke en basilicale vlag voor het eerst aan de Sint-Hermesbasiliek met volgende duiding gehesen.

Elke vlag dekt een lading. Een vlag is teken van een land, een volk, een vereniging, een doel. De vlag van de paus, wit en geel, vertoont gekruiste sleutels, verwijzing naar het woord dat Jezus tot Petrus sprak: 'Ik geef u de sleutels van het Koninkrijk'. Mochten velen hier de sleutels vinden naar het geluk dat volgens het evangelie in de Liefde bestaat.

We hijsen voor het eerst onze basilicale vlag. De dubbele arend verwijst naar onze stad Ronse. Hij draagt enerzijds het zwaard en de palm die de marteldood en de overwinning van onze Stadspatroon symboliseren en anderzijds de geketende duivel, het geestelijk kwaad dat bedwongen wordt. We kozen als kenspreuk: 'Moge het getuigenis voor de Goede Boodschap verder oplichten'. Dat is onze blijvende wens, dat alle generaties hier mogen opkomen voor verbondenheid, eenheid, samenhangigheid waartoe elke Hermesviering, bijzonder de Grote Ommegang, sinds eeuwen inwoners en bezoekers oproept. Moge het kwaad dat mensen innerlijk en onderling verdeelt, op voorspraak van Sint-Hermes wijken voor goedheid, vrijheid en trouw.

In deze hoop zegenen wij deze tekens die voortaan onze Basiliek zullen sieren: + in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

M. T'Joen

**Homilie Mgr. L. Van Looy bij de inhuldiging van de Basiliek Sint-Hermes
Ronse 2 februari 2019**

Goede vrienden,

Het is niet moeilijk ons vandaag te voelen alsof we in de grote tempel van Jeruzalem waren. Daar waren Simon en Hanna naartoe gedreven door de Heilige Geest. Van die tempel vertrekt dan het licht van de eniggeboren Zoon van God naar de omgeving en naar de wereld: van Sint-Hermes naar de stad Ronse en naar de hele wereld. De scene van de opdracht in de tempel moedigt ons aan om ook hier onze geloofsopdracht te vernieuwen. Velen van ons zijn in deze basiliek gedoopt, gevormd, getrouwd. We hebben hier vele van onze doden vergezeld naar hun laatste rustplaats. Het is voor al deze God-verbonden gebeurtenissen en sacramenten dat we deze basiliek in ere houden. We weten het, bij het binnenkomen voelen we misschien wat schroom: "wie zijn wij dat God zo aan ons denkt en dit mooie huis voor ons bereid heeft?" En in het centrum van dit huis staat het altaar van het cenakel waar Jezus zijn eerste eucharistie vierde.

De schroom die we voelen nodigt ons uit om in alle nederigheid voor het altaar te komen, waar we in volle vertrouwen barmhartigheid afsmeaken van de grote God die liefde is. En dat God liefde is bewijst de geschiedenis van deze basiliek. In de crypte hebben in vroegere tijden veel mensen de zorg en de liefde, ook de grote bekommernis ondervonden vanwege christenen die hulp boden. In deze basiliek hebben veel mensen de liefde van de gemeenschap ondervonden bij elke viering maar sterker nog terwijl de Fiertel van hier vertrok om heel de omgeving te vrijwaren van ziekte en dat we 's avonds terugkeerden om God te danken in het Te Deum. Vanmorgen las ik een mooie spreuk die hier toepasselijk is: "Zeg niet tegen God dat ge een groot probleem hebt, zeg tegen het probleem dat ge een grote God hebt".

Maar let wel, de viering van vandaag lijkt niet op de ontmoeting van Simeon met het kind, hij zei: "laat nu uw dienaar gaan in vrede naar uw woord". Het gebeuren van vandaag is geen eindpunt, helemaal niet. Het is de kroon op het werk, waardoor we veel geleerd hebben. Vele vrijwillige medewerkers, over alle grenzen van leeftijd, cultuur, ideologie, hebben de handen in elkaar geslagen, vandaar dat deze gemeenschap hier nu ruimer is dan een parochiegemeenschap. Wij vieren hier een stadsgemeenschap, waar iedereen zijn of haar plaats krijgt en de band die ons bindt is deze basiliek, het huis van God, dat aan ieder van ons duidelijk maakt dat God met ons bezig is, dat Hij aan ons denkt. Misschien hebben we ons niet gerealiseerd dat het de Geest van God was die mij op deze uitnodiging deed ingaan, toch is er ergens in ons die zekerheid dat dit een soort wijdingsgebeuren is, dat dieper in ons doordringt dan wat deze basiliek als gebouw betekent, en ons dieper raakt dan wat de gebaren die we stellen en de woorden die we spreken doen vermoeden. Er is een soort mythische beweging binnen ons die ons hier samen brengt en ons tot broers en zussen maakt.

Wanneer ik dan denk aan de eer die ons te beurt valt van door de universele Kerk erkend te worden, dan komt bij mij spontaan de gedachte op van 'Noblesse Oblige'. Maar geen angst. De stad Ronse is een nobele stad, de Ronsenaars zijn nobele mensen, en daar middenin, samen met alle anderen, staan de Hermes-mensen. Hermes spreekt van zorg voor wie aandacht en zorg nodig heeft en verdient.

Beste Ronsenaars, de verheffing van Sint-Hermes tot basiliek is eigenlijk een uitverkiezing door de universele Kerk van het gelovige volk van Ronse. Op lichtmis drukken we dat uit als "uitverkoren door de universele Kerk om licht te zijn en openbaring voor iedereen en een glorie voor het volk".

In deze eucharistieviering beginnen we daaraan, ons door de Geest van God zo te laten leiden dat we licht en troost worden voor wie daarop hoopt.

+ *Luc Van Looy*
Bisschop van Gent

Eerste homilie in de basilicale crypte zondag 3 februari 2019

Dierbare Hermesvrienden en vrienden van zijn Basiliek,

we besluiten de liturgische vieringen van de memorabele inhuldiging in onze befaamde crypte die door de Vaticaanse Congregatie mee verheven is in de basilicale erkenning. De Sint-Hermescrypte vormt als unieke gebedsruimte immers één geheel met de voormalige collegiale Sint-Hermeskerk, die voortaan onze 'Bovenbasiliek' heet.

Onze samenkomst hier deze zondagmorgen is bescheidener dan gisteravond. Toch is ze even waardevol, want danken is een hoge plicht. 'Eucharistie' betekent 'dankzegging' en tot innige dankbaarheid voelen we ons allen aangedrongen. Het is niet weinig dat wij als één van de zeldzaam begunstigde gemeenschappen op de hoogste kerkelijke erkenning kunnen bogen van onze centrale kerk en crypte. We danken de Heer, de Moeder Gods, onze Stadspatroon voor de grote genade die ons te beurt valt. We gedenken piëteitsvol de vele generaties die de eeuwen door onze traditie hebben gedragen. We danken de velen die van de inhuldiging een waar volksfeest hebben gemaakt, door hun verrast enthousiasme, door hun steun, aanwezigheid, organisatorische inzet, dossierwerk, zang- en muzikaal talent. Uitdrukkelijk willen we nog eens vernoemen: onze Bisschop, de kern- en uitgebreide Basilicawerkgroep, de Stadsleiding en -werkers, onze koren en koorleider, onze drie Sint-Hermesgenootschappen die begrepen dat zij bij deze bijzondere gelegenheid bijzonder betrokken waren, tenslotte de stille medewerkers van alle dagen. Zoals in elke homilie is het een heilige plicht Gods Woord centraal te stellen en te aanhoren. In het evangelie van deze zondag (Lc 4, 21-30) stoten we op een harde mededeling. Jezus werd niet aanvaard in de synagoge van zijn vaderstad, Nazareth. We maken het vandaag ook mee dat de aloude en aljonge evangelische boodschap terzijde wordt geschoven. We zijn de grond van onze cultuur vergeten, of we worden ze zo gewoon dat ze ongeacht in ons verder leeft.

De eerste lezing echter – Paulus loflied op de liefde (1 Kor 12, 31-13, 13) – maakt ons attent op de heerlijkheid van het christelijk geloven. 'Als ik de liefde niet heb, ben ik niets!' Zijn hymne doet ons ontwakken voor de nieuwheid van onze geloofstraditie. Sint-Hermes heeft zijn leven gegeven als een getuigenis voor het enig mooie: God bemint elke mens. Hij is de Liefde, Drie-een, zoals de Grote Ommegang ons altijd in herinnering brengt wanneer hij op het hoogfeest van de allerheiligste Drie-eenheid uitgaat.

De opdracht van elke christelijke gemeenschap en van elke christen bestaat erin Gods liefde vorm, vlees en bloed te geven. Wat zou de wereld paradijselijk zijn als we Paulus' hooglied van de liefde zouden beleven:

'De liefde is geduldig en vriendelijk; de liefde is niet afgunstig, zij praalt niet, zij verbeeldt zich niets. Zij gedraagt zich niet onfatsoenlijk, zij zoekt zichzelf niet, zij laat zich niet kwaad maken en rekent het kwade niet aan. Zij verheugt zich niet over onrecht, maar vindt vreugde in de waarheid. Alles verdraagt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verduurt zij. De liefde vergaat nooit.'

Niet beter kunnen wij onze grote dankbaarheid betonen, dan dag na dag, innerlijk en daadwerkelijk trouw te zijn aan deze boodschap. Van ons wordt dankzij de verheffing van onze kerk eerst en vooral verwacht dat wij, gedreven door het voorbeeld en de voorspraak van onze martelaar Hermes, sterker zouden getuigen van de weldaad van de trouwe liefde. Amen!

M. T'Joen

Wat zal er veranderen nu de Sint-Hermeskerk Basiliek geworden is?

Deze vraag stond centraal in het dankwoord, na het schitterende concert door het knapenkoor uit Lessines, waarmee het inhuldigingsweekend in aanwezigheid van Bisschop L. Van Looy zondagmiddag 3 februari 2019 afgesloten werd.

Een beter slot van dit heerlijk inhuldigingsweekend konden we ons niet wensen dan ons als vierende gemeenschap te laten 'verheffen' door de zang en begeleiding van dit regionaal en internationaal uitstralend knapenkoor: Belgium Boys Choir, Les petits chanteurs de Belgique. Geen passender werken konden uitgevoerd worden dan het Magnificat, het danklied van Maria, en het Alleluia, wat betekent 'Loof de Heer'! Van nature zijn jongeren toekomstgericht. Ze incarneren een nieuw begin. Ze stralen hoop uit. Ze zijn dragers van te ontplooiën talenten. Ze zijn geroepen om de samenleving een andere, betere wending te geven. Ze bezitten nieuwe energie om uitdagingen aan te gaan. We feliciteren het jongerenkoor dan ook met hun deelname aan ons feestweekend en de zeer mooie prestatie die ze hebben neergezet.

Maria, de Moeder van de Heer en tegelijk zijn eerste geloofsleerlinge, was sterk aanwezig in het hele huldigingsgebeuren. Haar lof werd bezongen tot in het slotconcert.

Providentieel maakten we de verheffing tot basiliek publiek bekend op het hoogfeest van Maria's begenadiging, haar Onbevleete Ontvangenis, 8 december. De kernviering hielden we gisteravond, op het feest van Maria Lichtmis, 2 februari. Dit feest van de opdracht van Jezus in de tempel past zeer goed bij de verheffing van onze 'tempel', onze basiliek. Maar vooral het symbool van het licht inspireert om nu samen de toekomst in te gaan. De wijze Simeon begroette Jezus als het Licht voor alle volkeren. Alleen het licht van de omvattende, goddelijke liefde kan de hele wereld herscheppen. Op zijn wijze was de profeet Simeon een lichtdrager. Nu komt het erop aan dat wij allen - ieder op zijn, haar wijze - versterkt door al deze heerlijke vieringen lichtdragers zouden worden. Het warme licht van de drie-ene Liefde waarvoor Sint-Hermes eens zijn leven overhad, moge onze diepste overtuiging en uitstraling zijn. In al ons denken en handelen moeten wij dit éne betrachten: steeds voor anderen, voor elkaar bestaan, strijd afzweren en naar gemeenschap streven.

Herhaaldelijk werd me gevraagd: Wat zal er nu veranderen nu de collegiale Sint-Hermeskerk basiliek is geworden. Het antwoord is meervoudig: niets, alles en enkele concrete richtpunten.

Niets, omdat de evangelische boodschap dezelfde blijft: de wil tot eenheid, jaarlijks sterk verbeeld in onze Fiertelommegang.

Alles, omdat wij ons bewust worden dat wij zelf dag na dag moeten veranderen, de overgang maken van de taaie zelfbetrokkenheid naar permanente betrokkenheid op alle medemensen.

Ten slotte vier heel concrete richtpunten die alle te maken hebben met ontsluiting, uitstraling. Door de universele erkenning van onze basiliek, worden we opgeroepen de grenzen van onze stad en gemeenschap nu gedreven open te stellen.

Meer mensen zullen deze plaats bezoeken. We zijn al goed uitgerust, dankzij voortreffelijke toeristische stadsdiensten. Op het culturele onthaalvlak zal zeker goed verder gewerkt worden voor de ontsluiting van ons materieel erfgoed.

Vervolgens zullen meer mensen onze gemeenschap, bijzonder op de hoogdagen van onze Fiertel, willen leren kennen en proeven van wat ons aandrijft. Dat onthaal waar mensen onze identiteit willen aanvoelen verdient grote aandacht. Trouw aan en verdieping van ons geestelijk erfgoed zijn geboden werkpunten. We hebben een voorbeeldfunctie voor een andere, solidaire gemeenschappelijkheid.

Ten derde is er de specifieke religieuze opdracht. Mensen zijn op zoek, vooral in noodsituaties, naar bijstand en hoop. Talloze mensen lijden onder ontgoocheling, zinleegte, geestelijke moedeloosheid, depressie. Het uitvallen van de levenskracht kreeg

zelfs een nieuw bekende naam: burn out.

Hier kan het christelijk geloven een eigen weldadige inbreng bewerken. Sint-Hermes werd in Ronse de genezingsheilige die aangeroepen wordt tegen geesteskwalen. Die invalshoek willen we actualiseren. Maar hoe werkt dat? Verhelderend is het duidelijk te onderscheiden dat iedere mens een complexe persoonlijkheid is. We zijn lichamelijk, redelijk of rationeel, psychisch of emotioneel, ten slotte en ten diepste geestelijk. Het is op het diepste niveau van de persoon, op het vlak van de zingeving, dat het ware geloof helend, genezend kan inwerken. Wie hier, op voorspraak van Sint-Hermes, innig leert geloven dat hij of zij onaantastbaar bemind en gedragen wordt door de eeuwige Liefde, ontdekt en ontvangt een basisvertrouwen dat dan alle 'bovenlagen' gunstig zal beïnvloeden: waarachtig geloof geneest! Hieromtrent hoop ik een eigen bijdrage te leveren voor het pastorale onthaal van mensen op zoek naar geestelijke groning en verrijking.

En ten slotte is er het praktische uitzicht van de langverwachte restauratie van onze Bovenbasiliek. De grote aandacht, ook in de media, voor het subliem gerealiseerde verheffingsgebeuren, heeft bewezen dat het kerkgebeuren niet dood is, dat de evangelische boodschap niet afgedaan heeft, dat Ronse niet in een dal rust en bijkomend werden al berichten gehoord dat ons materieel erfgoed eindelijk opgewaardeerd zal worden.

Met mijn overgrote dank aan alle aanwezigen en talloze werkers!

M. T'Joen, Rector van de Sint-Hermesbasiliek